

The background of the cover is a photograph of a person wearing a dark hooded jacket, seen from behind, walking away into a dense forest. The trees are tall and thin, with bare branches, and the ground is covered in fallen leaves. The entire scene is bathed in a cool, blue light, creating a misty and atmospheric effect. The title 'OM HON VISSTE' is centered over the image. 'OM' and 'HON' are in a black serif font, while 'VISSTE' is in a larger, red serif font.

OM HON VISSTE

EN KATE WISE DECKARE—BOK 1

BLAKE
PIERCE

Blake Pierce

Om hon visste

Аннотация

“ETT MÄSTERVERK BLAND RYSARE OCH DECKARE. Blake Pierce har gjort ett fantastiskt jobb med att utveckla karaktärer med en psykologisk sida så väl beskriven att vi befinner oss inuti deras sinnen; vi följer deras rädslor och hejar på deras framgång. En bok full av vändningar som kommer att hålla dig vaken till den allra sista sidan.”—Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (om boken Borta) OM HON VISSTE (En Kate Wise deckare) är den första boken i en ny deckarserie av den bästsäljande författaren Blake Pierce, vars #1 hit BORTA (Bok #1) (gratis nedladdning) har tagit emot över 1000 femstjärniga recensioner. 55-åriga, ensamstående och nyligen pensionerade FBI-agenten Kate Wise blir driven ut ur sitt tysta förortsliv när hennes väninnas dotter mördas under ett inbrott och hon bönfalls att hjälpa. Kate trodde sig ha lämnat FBI bakom sig efter 30 år som toppagent, respekterad för sitt skarpa sinne, sina tuffa kampfärdigheter och sin otvivelaktiga förmåga att jaga ikapp seriemördare. Trots detta blir Kate—som känt sig uttråkad av den lugna staden hon bor i och finner sig vid livets skiljeväg—tillkallad av en vän hon inte kan avvisa. Kate hamnar på jaktens frontlinjer, hack i häl med en mördare som lämnar fler och fler kroppar efter sig—som alla visar sig vara hemmafruar med perfekta äktenskap—och det blir mer uppenbart hur gärningsmannen plågar just denna stillsamma

stad. Hon gräver upp hemligheter från sina grannar som hon önskat att hon aldrig behövt, upptäcker att allt inte är så pittoreskt som det verkar bland kvarterets exemplariska gator och medborgare. En stad vildvuxen av affärer och lögner som Kate tvingas sila igenom om hon ska lyckas stoppa mördaren innan han slår till igen. Men denna mördare är steget före—och det kanske slutar med att det är Kate som är i fara. En bok packad med action och spänning som får hjärtat att slå allt snabbare; OM HON VISSTE är den första boken i den nya serien som håller dig vaken hela natten. Bok #2 i deckarserien om KATE WISE finns tillgänglig att förbeställa!

Содержание

PROLOG	10
KAPITEL ETT	13
KAPITEL TVÅ	22
KAPITEL TRE	30
KAPITEL FYRA	36
KAPITEL FEM	42
KAPITEL SEX	47
KAPITEL SJU	59
KAPITEL ÅTTA	63
Конец ознакомительного фрагмента.	69

OM HON VISSTE

(EN KATE WISE DECKARE—BOK 1)

B L A K E P I E R C E

Blake Pierce

Blake Pierce är författaren bakom den bästsäljande rysarserien RILEY PAGE, som består av tretton böcker (det kommer fler). Blake Pierce har också skrivit rysarserien MACKENZIE WHITE, som består av nio böcker (det kommer fler); rysarserien AVERY BLACK, som består av sex böcker; rysarserien KERI LOCKE, som består av fem böcker; rysarserien MAKING OF RILEY PAIGE, som består av två böcker (det kommer fler); rysarserien KATE WISE, som består av två böcker (det kommer fler); och de två psykologiska spänningsromanerna om CHLOE FINE (det är fler på väg).

Blake är en filtig läsare och hon har älskat rysare och thrillers hela sitt liv. Hon blir glad när ni hör av er, så gå gärna in på www.blakepierceauthor.com för mer information och kontaktuppgifter.

Copyright © 2018 av Blake Pierce. Alla rättigheter förbehållna. Med undantag för vad som tillåts enligt US Copyright Act of 1976, får ingen del av denna publikation reproduceras, spridas eller överföras i någon form eller på något

sätt, eller lagras i en databas eller ett hämtningssystem, utan att ha föregåtts av tillstånd från författaren. Denna e-bok är licensierad endast för personligt bruk. Denna e-bok får inte säljas vidare eller ges bort till andra människor. Om du vill dela denna bok med en annan person, vänligen köp en extra kopia för varje mottagare. Om du läser den här boken och inte köpte den, eller om den inte köptes för endast din användning, vänligen returnera den och köp din egen kopia. Tack för att du respekterar det hårda arbete som denna författare lagt ner på att färdigställa boken. Detta är ett skönlitterärt verk. Namn, karaktärer, företag, organisationer, platser, händelser och incidenter är antingen produkter av författarens fantasi eller används skönlitterärt. Alla likheter med faktiska personer, levande eller döda, är rent slumpmässiga. Jacket image Copyright Elena Belskaya, används under licens från Shutterstock.com.

BÖCKER AV BLAKE PIERCE

RILEY PAIGE-RYSARE

BORTA (Bok #1)

TAGEN (Bok #2)

ÅTRÅDD (Bok #3)

EN SERIE AV PSYKOLOGISKA
SPÄNNINGSTHRILLERS OM JESSIE HUNT
DEN PERFEKTA HUSTRUN (Bok #1)

CHLOE

FINE

PSYKOLOGISKA

SPÄNNINGSROMANER

GRANNEN (Bok #1)

GRANNENS LÖGN (Bok #2)

KATE WISE RYSARSERIE

OM HON VISSTE (Bok #1)

OM HON SÅG (Bok #2)

DECKARSERIEN OM MACKENZIE WHITE

INNAN HAN DÖDAR (Bok #1)

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

PROLOG

KAPITEL ETT

KAPITEL TVÅ

KAPITEL TRE

KAPITEL FYRA

KAPITEL FEM

KAPITEL SEX

KAPITEL SJU

KAPITEL ÅTTA

KAPITEL NIO

KAPITEL TIO

KAPITEL ELVA

KAPITEL TOLV

KAPITEL TRETTON

KAPITEL FJORTON

KAPITEL FEMTON

KAPITEL SEXTON

KAPITEL SJUTTON

KAPITEL ARTON

KAPITEL NITTON

KAPITEL TJUGO

KAPITEL TJUGOETT

KAPITEL TJUGOTVÅ

KAPITEL TJUGOTRE

KAPITEL TJUGOFYRA

KAPITEL TJUGOFEM

KAPITEL TJUGOSEX

KAPITEL TJUGOSJU

KAPITEL TJUGOÅTTA

KAPITEL TJUGONIO

KAPITEL TRETTIO

KAPITEL TRETTIOETT

KAPITEL TRETTIOTVÅ

KAPITEL TRETTIOTRE

KAPITEL TRETTIOFYRA

KAPITEL TRETTIOFEM

KAPITEL TRETTIOSEX

KAPITEL TRETTIOSJU

KAPITEL TRETTIOÅTTA

KAPITEL TRETTIONIO

PROLOG

Ingen såg honom när han sent en kväll smög nedför den stilla gatan i församhället. Klockan var ett på natten och det var den sortens grannskap där folk gick och la sig vid ett anständigt klockslag och en vild kväll bestod av ett glas vin för mycket i soffan, med The Bachelor på TV:n.

Det var den sortens grannskap han avskydde.

De betalade sina fastighetsföreningsavgifter, de skyfflade upp sin hundskit i små plastpåsar för att inte förnärma grannarna och deras barn spelade säkerligen någon sport, både i skolan och i privata länsligor. Hela världen fanns tillgänglig för dem. De kände sig trygga. Visst, de låste dörrarna och ställde in sina larm men när allt kom omkring kände de sig trygga.

Det skulle komma att ändras.

Han svängde upp över en särskild gräsmatta. Hon var säkert hemma vid det här laget och hennes man var alltid och jobbade i Dallas. Han visste vilket fönster som var hennes sovrumsfönster och han visste att deras säkerhetslarm alltid slutade fungera i den bakre delen av huset när det regnade.

Han vred på sig och kände sig uppmuntrad av den undanstoppade kniven mellan byxkanten på kalsongerna och jeansen. Han höll sig längs husets sida, öppnade vattenflaskan han bar med sig och stannade när han nådde baksidan. Där glödde den gröna lilla lampan på larmdosan. Han visste att om

han försökte förstöra den skulle larmet gå igång.

Men han visste också att den trasslade såhär i regnet. Det var något med fukten, trots att den här sortens system skulle vara hundra procent vattentätt. Med detta i åtanke höjde han flaskan och dränkte lådan i vatten.

Han såg på medan det gröna ljuset flackade, tappade styrkan.

Med ett leende rörde han sig mot den smala bakgården och upp för trappstegen till altanen. Att bända upp skärmdörren med kniv var en barnlek; den gav inte ifrån sig mycket till ljud i den stilla natten.

Han rundade korgstolen i hörnet, lyfte sittkudden och hittade nyckeln alldeles under. Han tog upp den med sin handskklädda hand, återvände till bakdörren, lät nyckeln glida in i låset, vred om och klev in.

En liten lampa var påslagen i den smala hallen som ledde ut från köket. Han följde hallen till en trappuppgång och rörde sig uppåt.

Ängslan virvlade i hans mage. Han började bli upphetsad—inte på ett sexuellt vis, utan snarare på samma sätt som han blev när han åkte bergochdalbana, med förväntan som växte inom honom då han steg uppför banans första kulle.

Han höll hårdare i kniven och gick mot sovrummet i slutet av hallen. Där låg hon i sin säng.

Hon sov på sidan med knäna smått böjda. Hon hade en t-shirt och ett par springshorts på sig, inget imponerande, då hennes make var bortrest.

Han närmade sig sängen och iakttog henne sova en stund. Han funderade på livets fibermassa. Hur ömtåligt det var.

Sedan lyfte han kniven och svepte den nedåt, nästan nonchalant, som om han bara målade en tavla eller viftade bort en fluga.

Hon skrek. Bara för ett ögonblick—innan han högg till ännu en gång. Och ännu en.

KAPITEL ETT

Av alla livsläxor Kate Wise hade lärt sig av sitt första år som pensionerad så var detta tveklöst den viktigaste: utan en riktig plan blir pensionen väldigt snabbt tråkig.

Hon hade hört berättelser om kvinnor som gick i pension och skaffade sig nya intressen. Vissa öppnade små Etsybutiker online. Vissa roade sig med målning och virkning. Andra försökte sig på att skriva en bok. Visst, de var skapliga tidsfördriv men ingen av dem tilltalade just henne.

För någon som hade spenderat över trettio år med en pistol på höften var det svårt att hitta ett sätt att hålla sig lyckligt upptagen på. Stickning kunde inte ersätta spänningen i att jaga en mördare. Trädgårdsarbete kunde inte återge adrenalinet som kom när hon bröt sig in i en byggnad, utan att veta vad som väntade på andra sidan dörren.

Eftersom inget hon gav sig an kunde mäta sig med lyckan hon upplevde som FBI-agent hade hon slutat försöka efter ett par månader. Det enda som ens kom i närheten var hennes besök till skyttebanan, två gånger i veckan. Hon skulle våga sig dit oftare om det inte vore för oron att de yngre medlemmarna skulle se henne som en patetisk, pensionerad agent i en hopplös jakt efter känslan hon hade en gång i tiden, då när hon var storslagen.

Det var en rimlig oro. Det var trots allt exakt så verkligheten såg ut.

Det var en tisdag, strax efter två på eftermiddagen, när uppenbarelsen träffade henne som en kula rakt i pannan. Hon hade precis kommit hem från skyttebanan och lagt tillbaka sin M1911-pistol i nattduksbordslådan när hennes hjärta bröts i tu från ingenstans.

Trettioett år. Hon hade spenderat trettioett år på byrån. Hon hade tagit del av hundratals räder och hade arbetat inom insatsstyrkan för högprofilerade fall vid tjugosex olika tillfällen. Hon hade varit känd för sitt tempo, sin knivskarpa kvickhet och svala attityd.

Hon hade även varit känd för sitt utseende, något som fortfarande besvärade henne även vid femtiofem års ålder. När hon tog polisexamen vid tjugotre års ålder tog det inte lång tid att tilldelas smaklösa smeknamn som Hon-Med-Benen eller Barbielockan—smeknamn som i dagens sociala klimat skulle ge dessa män sparken men som på den tiden tyvärr var en del av vardagen för kvinnliga agenter.

Kate hade orsakat ett antal brutna näsor på byrån då män fick för sig att tafsas. En gång slungade hon en manlig kollega genom en hiss när han viskade något vidrigt i hennes öra bakom henne.

Smeknamnen hängde efter henne långt upp i fyrtioårsåldern men att bli stött på och utstirrad slapp hon däremot. Ordet spreds och hennes manliga kollegor lärde sig att respektera henne och se förbi hennes kropp—en kropp som hon kunde erkänna, med tveksam stolthet, alltid hade varit i god form och vad de flesta män skulle kalla en tia.

Som femtiofemåring saknade hon till och med smeknamnen. Hon hade aldrig kunnat ana att pensionen skulle vara så krånglig. Skyttebanan dög väl men den var bara en kvardröjande ande i det förflutnas svall. Hon hade försökt skuta undan sin längtan efter dåtiden genom att läsa böcker. Särskilt böcker om vapen; Kate hade läst otaliga böcker om historien bakom vapen användning, hur de tillverkades, militärens vapenpreferenser och så vidare. Det var på så vis hon hade landat på en M1911 för eget bruk; den hade en stark koppling till amerikanska krig och var en tidig modell som använts till och med under första världskriget.

Hon hade gett skönlitteratur ett försök utan framgång—dock lyckades de om cyberbrottslighet underhålla henne. Och trots att hon övervägde böcker hon en gång hade älskat fanns det inte längre något av intresse i påhittade liv. Dessutom vägrade hon bli den ynkliga pensionären som praktiskt taget bodde på biblioteket, så alla böcker hon hade läst det senaste året köpte hon från Amazon. Numera stod de hundratals otillräckliga böckerna på hög i hennes källare. Så småningom skulle hon ta tag i saken och göra ett ordentligt kontor med bokhyllor där nere.

Hon hade trots allt inget annat för sig.

Uppskakad av tanken att hon hade spenderat det senaste året åt ingenting satte sig Kate Wise långsamt ned på sängkanten. Hon satt där, orörlig, i flera minuter. Hon tittade på skrivbordet på andra sidan rummet och fotoalbumen som låg där. Det fanns ett enda familjefoto inuti. Ett foto på hennes avlidne man, Michael, med armarna runt deras dotter och Kate vid hans sida med ett

leende på läpparna. Ett suddigt foto taget på stranden, som alltid värmdes hennes hjärta.

Alla de andra bilderna i albumen var från jobbet: bakomkulisserna-bilder, firmafestbilder, bilder på en ung Kate som simmar längder, en ung Kate på skyttebanan, på löparbanan och så vidare.

Hon hade levt det senaste året på samma sätt som en sportfåne från en småstad, som aldrig tar sig ut. Som hänger runt vemsomhelst som är villig att lyssna på hans historier om touchdowns från gymnasietiden för trettio år sedan.

Hon var inte bättre själv.

Det gav henne kalla kårar att tänka på. Kate reste sig för att kasta en blick i albumen. Långsamt, nästan metodiskt, gick hon igenom alla tre. Hon fann foton på sitt unga jag, sin utveckling genom åren och hur bilderna övergick till att vara tagna med mobiltelefoner. Hon såg sig själv och folk hon hade känt, folk som hade dött vid hennes sida genom jobbet och hon började förstå att trots att dessa ögonblick varit bidragande i hennes utveckling, hade de inte definierat henne. Inte helt.

Tidningsurklipp fanns sparade längre bak i albumen och de berättade en mer ingående historia. Hon var huvudrubriken i dem allihop. 2-ÅRS ERFAREN FBI-AGENT HAFFAR MÖRDARE PÅ RYMMEN löd en rubrik; KVINNLIG FBI-AGENT DEN ENDA ÖVERLEVAREN I SKOTTLOSSNING MED 11 OFFER, "MÅNSKENS MÖRDAREN" STOPPAD AV FBI-AGENT KATE WISE.

Rent hälsomässigt hade hon åtminstone tjugo år till i sig—fyrtio om hon kunde härda nog att hålla döden på avstånd. Så, säg trettio. Trettio år, innan hon kolade av vid åttiofem...Trettio år var länge. Man hann göra mycket på sådan lång tid. Åtminstone en tredjedel kunde ägnas åt något riktigt produktivt innan åldern började riva ned henne på riktigt.

Frågan var förstas var hon skulle hitta något att göra med alla dessa år.

Trots att hon hade sitt rykte som en av de skarpaste i byrån under det senaste decenniet, hade hon ingen aning om var hon kunde börja leta.

Förutom skyttebanan och hennes nästintill frenetiska läsvanor hade Kate också rutinen att veckovis fika med tre andra kvinnor. De skämtade om sig själva och hur de hade skapat ”den sorgligaste klubben någonsin”: fyra pensionerade kvinnor utan någon som helst aning om hur de skulle fördriva sin nyfunna fritid.

Dagen efter sin uppenbarelse var Kate på väg till deras vanliga fik. Inte nog med att det var ett mysigt familjeägt ställe där kaffet var betydligt bättre än den kostsamma sörjan på Starbucks, det var även en frizon från tonåringar och fotbollsmorsor.

Deras stammisbord fångade Kates blick innan hon nått fram till kassan. Två av tre väninnor var redan på plats och vinkade glatt mot henne.

Kate beställde sin hasselnötsbrew och slog sig ned bland sina

vänner. Bredvid henne var Jane Patterson, en femtiosjuåring inne på sin sjunde månad som pensionerad efter att ha hoppat fram och tillbaka mellan företag, som anbudsansvarig för en statlig telekommunikationsfirma. Mittemot henne satt Clarissa James; före detta deltidsanställd kriminologiprofessor, numera heltidspensionerad, sedan lite över ett år tillbaka. Den fjärde medlemmen i deras sorgsna lilla klubb—femtiofemåriga, nyligen pensionerade Debbie Meade—hade ännu inte dykt upp.

Konstigt, tänkte Kate, Deb är vanligtvis den första på plats.

Så fort hon hade satt sig blev Jane och Clarissa märkbart stela. Det var särskilt underligt då Clarissa alltid brukade vara så livlig. Till skillnad från Kate hade Clarissa fattat stort tycke för livet som pensionerad. Kate antog att det hjälpte att Clarissa var gift med en drygt tio år yngre man som tävlade i simning på sin fritid.

”Vad är det med er?” frågade Kate. ”Ni vet att jag kommer hit för att daska upp mig, eller hur? Ni ser ju ledsna ut.”

Jane och Clarissa gav varandra blickar som Kate hade sett otaliga gånger förut. Under sin tid som FBI-agent hade hon sett den i vardagsrum, förhörsrum och i väntrum på sjukhus. Det var den blick som utan ett ord frågade: Vem ska berätta för henne?

”Vad är det?” sa Kate.

Plötsligt blev Debs frånvaro väldigt markant.

”Det är Deb,” sa Jane, som för att bekräfta Kates rädsla.

”Tja, inte Deb specifikt,” la Clarissa till, ”Men hennes dotter, Julie. Har du träffat henne?”

”En gång, tror jag,” sa Kate. ”Vad har hänt?”

”Hon är död,” sa Clarissa. ”Mördad. De vet inte vem som gjorde det än.”

”Herregud,” sa Kate, genuint bedrövad över sin väns situation. Hon hade känt Deb i femton år sedan de möttes på Quantico. Kate hade vikarierat för nyanställda fältagenter och Deb jobbade på teknikavdelningen med något nytt säkerhetssystem. De hade klickat med en gång och blivit goda vänner.

Det faktum att Deb inte hade messat eller ringt henne angående händelsen var bevis på hur snabbt vänskap kan skifta under åren.

”När hände det?” undrade Kate.

”Nån gång igår,” sa Jane. ”Hon SMS:ade mig i morse.”

”Och de har inga misstänkta?”

Jane ryckte på axlarna. ”Hon sa bara att de inte vet vem det är. Inga ledtrådar, inga spår, nada.”

Kate fann sig själv i agentläge med detsamma. Hon tänkte att det måste vara hur en atlet känner sig efter för lång tid från sin arena. Hon hade visserligen inte hemmaplan och publik att påminna henne om sin storhetstid på samma vis, men hon hade ett finjusterat sinne för brottslösning.

”Gör det inte,” sa Clarissa med ett försök på sitt bästa leende.

”Vad för nåt?”

”Bli inte agent Wise nu,” sa hon. ”Just nu behöver du bara vara hennes vän. Jag kan se hur kugghjulen rör sig i din skalle. Herregud, kvinna. Har du inte en gravid dotter? Ska du inte bli mormor?”

”Snacka om att sparka på den som ligger,” sa Kate och log. Hon släppte kommentaren och frågade: ”Debs dotter... hade hon en pojkvän?”

”Ingen aning,” sa Jane.

Tystnaden som la sig över bordet var minst sagt obekväm. Under det dryga år deras grupp seniora väninnor hade umgåtts hade konversationerna alltid varit lättsinniga. Det här var deras första riktigt tunga ämne och det flöt inte med den vanliga rutinen. Men Kate var förstås van. Hennes tid på akademien hade lärt henne hur man hanterar sådana situationer.

Clarissa hade dock rätt. Kate slog lätt över till agentläge när hon hörde nyheten och hon visste att hon borde tänka som en vän först och främst—tänka på Debs förlust och känslotillstånd. Men FBI-agenten i henne var för stark; instinkterna fanns där vid ytan efter att ha legat undanstoppade i ett helt år.

”Så, vad kan vi hitta på för att göra det lättare för henne?” frågade Jane.

”Jag tänkte ett slags knytkalas,” sa Clarissa. ”Jag vet några fler som skulle haka på. Då kan vi se till att hon inte behöver laga mat åt sin familj på några veckor, så hon får tid att ta sig igenom det hela.”

De spenderade de kommande tio minuterna med att diskutera det mest effektiva sättet att få ihop ett knytkalas för deras sörjande vän men för Kate flöt konversationen bara på ytan. I djupet av hennes tankar befann sig någonting annat. Hon dök och grävde efter detaljer och omständigheter inom Debs familj i

försök att göra ett fall av något som kanske inte ens kunde göras till ett.

Eller så kan det, tänkte Kate. Jag antar att det bara finns ett sätt att veta säkert.

KAPITEL TVÅ

Efter att hon tog pension hade Kate flyttat tillbaka till Richmond i Virginia. Hon hade växt upp i den lilla staden Amelia, drygt fyrtio minuter från Richmond, men hade gått högskola precis i kanten av stadskärnan. Hon spenderade sina första år på VCU där hon till en början siktade på en konstexamen—av alla ting. Tre år senare fann hon inom sig en fallenhet för kriminologi genom en av sina extrakurser i psykologi. Det ledde henne längs en slingrande väg med Quantico och en trettioårig, ärofylld karriär som slutdestination.

Nu fann hon sig bakom ratten på en av de familjära vägarna i Richmond. Hon hade bara besökt Debbie Meades hus en gång förut men mindes exakt var det var. Hon mindes för att hon hade avundats omgivningen; huset var en gammaldags byggnad bland gatorna i centrum som omringades av träd i stället för gatlampor och höghus.

Höstlöv låg som ett täcke över Debs gata, strödd från almträden som lutade sig över den. Kate fick parkera tre gator bort eftersom alla platser runt huset redan var tagna av Debs familj och vänner.

Kate försökte övertyga sig själv om vilken dum idé det var medan hon gick längs trottoaren mot huset. Visst, hon tänkte göra besök i form av en vän—även om Jane och Clarissa, till skillnad från henne, hade bestämt sig för att vänta tills senare på

eftermiddagen för att ge Deb lite andrum—men det fanns något djupare i Kates intentioner, utöver detta. Hon hade letat efter något att hitta på under de senaste månaderna, något bättre och mer meningsfullt att fylla sina dagar med. Hon hade ofta drömt om att få frilansa för byrån på något vis, kanske bara med enkla efterforskningsuppgifter.

Även de allra minsta kopplingarna till sitt före-detta jobb jagade upp henne. Hon var inkallad nästa vecka för att vittna inom en villkorlig frigivningsförhandling och såg visserligen inte fram emot att behöva se gärningsmannen i ögonen igen, men att bara få dyka tillbaka ned i sitt arbete—om än för en kort, kort stund—var guld värt.

Men det var nästa vecka. Nästa vecka kändes som en evighet bort.

Hon såg upp på Debbie Meades veranda. Hon visste inom sig varför hon egentligen var här. Hon ville hitta svar på några av frågorna som stormade i hennes huvud. Kate kände sig självisk, som om hon utnyttjade sin väns förlust för att doppa tårna i vattnet hon inte hade svalkat sig i på över ett år. Denna situation handlade om en nära vän, vilket gjorde saker och ting lite krångligare. Men agenten inuti henne hoppades att det kunde utvecklas till något annat. Vännen inuti henne, däremot, varnade för hur riskfyllt det kunde vara, och de båda tillsammans undrade om det kanske vore bäst att bara fantisera om en comeback till jobbet.

Det kanske är precis det jag gör, tänkte hon när hon tog stegen

upp för trappan till familjen Meades hus, och ärligt talat var hon inte säker på vad hon tyckte om det.

Hon knackade försiktigt på dörren och den öppnades hastigt av en äldre dam Kate inte kände till.

”Är du familj?” frågade kvinnan.

”Nej,” svarade Kate, ”Bara en nära vän.”

Kvinnan fingranskade henne ett ögonblick innan hon släppte förbi henne. Kate steg på, gick igenom hallen och nådde vardagsrummet, som var fyllt med dystra människor i en ring runt en ensam person i en fåtölj. Personen i fåtöljen var Debbie Meade. Kate kände igen mannen som stod vid hennes sida och pratade med en annan man; det var Jim, hennes make.

Kate gick taffligt in i vardagsrummet och direkt fram till Deb. Utan att ens ge henne en sekunds förberedelse lutade sig Kate ned och kramade om henne.

”Jag är så hemskt ledsen, Deb,” sa hon.

Deb var uppenbart dränerad från allt gråtande och orkade inte mer än att nicka mot Kates axel. ”Tack för att du kom,” viskade hon. ”Kan du möta mig i köket om några minuter?”

”Självklart.”

Kate släppte taget, rätade på sig och nickade åt de personer runtom som hon kände igen. Hon blev snabbt obekväm och letade sig ut till hallen igen, där den slutade och köket började. Köket var tomt på människor men fullt med assietter och glas som fikats på för någon stund sedan. Några pajer stod på diskbänken tillsammans med skinkrullar och annan plockmat.

Kate började automatiskt att plocka ihop stöket och handdiska fat och bestick.

En stund senare kom Jim Meade in i köket. ”Det behöver du inte göra,” sa han.

Kate vände sig för att se på honom. Han var synligt trött och omåttligt sorgsen. ”Jag vet,” sa hon, ”Jag kom för att visa stöd men stämningen verkade rätt tung i vardagsrummet, så jag visar stöd genom att diska.”

Han nickade men såg mer ut som att han skulle nicka till och somna helt. ”Ja, en av våra vänner sa att hon såg en kvinna komma upp mot gården för nån minut sedan. Jag är glad att det var du, Kate.”

Kate såg en annan person komma mot dem bakom Jim med samma utmattade och förtvivlade uppsyn. Deb Meades ögon var puffiga och röda från tårar. Hennes hår var trassligt och när hon försökte le mot Kate tycktes leendet lossna med en gång.

Kate lade ned porslinet hon höll i, torkade snabbt händerna på en handduk vid diskhon och närmade sig sin vän. Hon var inte den mest kramgoda personen men hon visste när någon behövde omfamnas. Hon förväntade sig att känna Deb gråta mot henne men det enda som mötte hennes kram var Debs slappa tyngd.

Hon har förmodligen gråtit ut all sin styrka, tänkte Kate.

”Jag hörde om det först i morse,” sa Kate, ”Jag beklagar verkligen, Deb. Båda två,” sa hon och slängde ett öga på Jim.

Han nickade bekräftande och blickade ut i hallen. När han såg att ingen lurade där ute och förstod att gästernas mumlande

fortfarande kom från vardagsrummet, tog han ett steg mot Kate. Hon och Deb släppte taget om varandra.

”Kate, vi måste be dig om nånting,” halvvisade han.

”Och snälla,” sa Deb med ett hårt tag om Kates hand, ”Låt oss prata klart innan du säger nej.”

Kates hjärta brast en aning när hon kände hur Debs hand darrade.

”Polisen har ingen aning om vem som gjorde det,” sa Deb. Plötsligt förvandlades hennes utmattning till något som liknade ilska. ”På grund av nåt vi sa och några SMS de hittade på Julies mobil, arresterade de hennes gamla pojkvän direkt. Men de höll honom i mindre än tre timmar och sen släppte de honom. Bara sådär. Men, Kate... Jag vet att han gjorde det. Det måste vara han.”

Kate hade sett det här beteendet många gånger under sin tid som agent. Sörjande familjer ville ha upprättelse så snabbt som möjligt. De kunde se förbi logik och polisutredningar i hämndens namn. Och om hämnden inte kom snabbt nog flyttade den sörjande familjen måltavlan till polisen eller FBI och deras påstådda inkompetens.

”Deb... om de släppte honom så snabbt måste de ha haft en bra anledning. Hur längesen var det de dejtade?”

”Tretton år sen. Men han har försökt få kontakt med henne på nytt i flera år. Till och med efter att hon gifte sig. Hon behövde till och med skaffa besöksförbud mot honom vid ett tillfälle.”

”Men ändå... Polisen måste ha haft ett starkt alibi för honom

om de släppte honom så snabbt.”

”Om de hade det så har inte jag fått höra om det,” sa Deb.

”Deb... Lyssna,” sa Kate och gav henne en tröstande kläm på handen, ”Ni förlorade henne så himla nyligen. Låt det gå några dagar så ska du se att du börjar tänka mer rationellt. Jag har sett det här hundra gånger.”

Deb skakade på huvudet. ”Jag är säker på det, Kate. De dejtade i tre år och inte en enda gång kände jag att han gick att lita på. Vi är säkra på att han gav henne minst två hjärnskakningar, hon sa det bara aldrig. Han hade kort stubin. Till och med han själv skulle bekräfta det.”

”Polisen har säkert—”

”Det är vi skyldiga henne,” avbröt Deb, ”Jag vill att du ska kolla upp det. Jag vill att du ska gå med i fallet.”

”Deb, jag jobbar inte längre. Du vet det.”

”Jag vet. Men jag vet också hur mycket du saknar det. Kate... Mannen som dödade min dotter fick inte mer än att bli lite uppskrämd och spendera nån timme i ett förhörssrum. Och nu sitter han bekvämt hemma hos sig medan jag måste planera min egen dotters begravning. Det är inte rätt, Kate. Snälla... Kan du kolla upp det? Jag vet att du inte kan göra det rent officiellt men... Vad du än kan göra. Jag skulle uppskatta det.”

Det var så mycket sorg i Debs ögon att Kate kunde känna det smitta även henne. Allt inuti henne skrek att hon skulle stå på sig—inte låta falska förhoppningar eldas på av Debs smärta—men samtidigt hade hon rätt. Kate hade saknat sitt jobb. Och

även om det Deb föreslog bara var några enkla telefonsamtal till Richmonds polismyndighet eller till och med till sina gamla kollegor på byrån, så skulle det vara någonting.

Det skulle definitivt vara bättre än att som besatt grubbla över sitt förflutna genom ensamma besök på skyttebanan.

”Okej, det här är vad jag kan göra,” sa Kate, ”När jag gick i pension förlorade jag alla officiella tillgångar. Visst, ibland ringer de för att fråga om min åsikt i nånting, men jag har ingen auktoritet. Dessutom skulle det här fallet vara helt bortom min rättsbefogenhet om jag fortfarande jobbade. Men jag ska ringa några samtal till mina gamla kontakter och se till att bevisen de släppte honom på var starka nog. Och, ärligt talat, Deb, det är det enda jag kan göra.”

Tacksamheten syntes på både Deb och Jim. Deb omfamnade henne igen och denna gång kom tårarna. ”Tack ska du ha.”

”Inga problem,” sa Kate. ”Men jag kan verkligen inte lova något.”

”Vi vet,” sa Jim. ”Men nu vet vi i alla fall att vi har någon kompetent på vår sida.”

Kate var obekväm vid idén att de såg henne som någon slags legosoldat och likaså att de antog att polisen i övrigt inte stod bakom dem. Men återigen visste hon att det handlade om deras sorg och hur den bländade dem i jakt på svar. Låt gå för den här gången, tänkte hon.

Hon tänkte på hur trött hon hade varit mot slutet av sin karriär—inte fysiskt trött, utan mer känslomässigt dränerad. Hon hade

alltid älskat sitt jobb men det hände ofta att hon nådde slutet av ett fall och slogs av tanken: Fan vad leds jag är på det här...

Det hade hänt oftare och oftare de senaste åren.

Men detta handlade inte om henne.

Hon höll hårt i sin vän och funderade på hur det aldrig spelade någon roll hur mycket man försökte sätta sitt förflutna bakom sig—vare sig det handlade om förhållanden eller karriären—på något vis förföljde det en alltid; alltid närmare en än man trodde.

KAPITEL TRE

Kate ödslade ingen tid. Hon återvände hem och satte sig vid skrivbordet i sitt lilla kontor. Genom kontorsfönstret såg hon ut i sin smala bakgård. Solen kikade in genom fönstret och la sina strålar i en ruta på trägolvet. Golvet, som resten av huset, bar ärr och sår från sin uppbyggnad på 1920-talet. Huset stod i Carytownområdet i Richmond och Kate kände sig ofta malplacerad där; Carytown var en trendig liten del av staden och hon visste att hon skulle flytta därifrån så småningom. Hon hade tillräckligt med pengar för att skaffa sig ett hus i princip var som helst men bara tanken på att flytta var utmattande.

Det var möjligtvis just den avsaknaden av motivation i henne som gjorde pensionen så svår. Och, förstås, hennes vägran att släppa taget om minnen från den hon var inom byrån i trettio år. När dessa känslor kolliderade blev hon omotiverad och ändamålslös.

Men nu fanns den tjänst som Deb och Jim Meade hade bett henne om. Visst, det var en vilseledd begäran men det var inget fel med att ringa några samtal. Om hon inte fick något utav det kunde hon åtminstone säga till Deb att hon hade gjort sitt bästa.

Det första telefonsamtalet gick till Virginias biträdande poliskommissarie, Clarence Greene. Kate hade jobbat med honom på många fall de senaste tio åren och de hade en ömsesidig respekt för varandra. Hon hoppades att deras relation

inte hade krossats helt av tystnaden det senaste året.

Väl medveten om att Clarence aldrig befann sig på sitt kontor ringde Kate i stället direkt till hans privata telefon. Just när tillräckligt många signaler hade gått fram utan svar och Kate började acceptera att han inte skulle plocka upp luren, möttes hon av en bekant röst. För ett ögonblick var det som om hon aldrig hade lämnat sitt jobb från första början.

”Agent Wise,” sa Clarence, ”Hur fan är’e?”

”Det är bra,” sa hon, ”Och med dig?”

”Samma som vanligt. Jag måste dock erkänna... Jag trodde att jag hade sett ditt namn dyka upp på min skärm för sista gången.”

”På tal om det,” sa Kate. ”Jag hatar att lägga nåt sånt här på dig efter ett helt år av tystnad men jag har en vän som nyss förlorat sin dotter. Jag lovade henne att jag skulle se över utredningen.”

”Så vad vill du att jag ska göra?” frågade Clarence.

”Tja, den huvudmisstänkta är dotterns expojkvän. Som det låter blev han häktad och släppt inom loppet av tre timmar. Naturligtvis undrar föräldrarna varför.”

”Jaha,” sa Clarence. ”Se nu här... Wise, jag kan egentligen inte avslöja sånt för dig och med all respekt borde du redan veta det.”

”Jag försöker inte ingripa,” försäkrade hon honom, ”Jag undrade bara varför ingen gav någon riktig förklaring till föräldrarna om varför de släppte den enda misstänkta de hade. Hon är en sörjande mamma som vill ha svar och—”

”Återigen, låt mig avbryta dig lite,” sa Clarence. ”Som du nog

vet om, hanterar jag sörjande mammor och pappor och änkor ganska ofta. Bara för att du råkar ha en personlig relation till en av dem nu betyder inte det att jag kan bryta protokollet eller 'se åt ett annat håll,' så att säga.”

”Du har arbetat så nära inpå mig. Du vet att jag bara vill det bästa.”

”Det gör du säkert. Men det sista jag behöver är en pensionerad FBI-agent som petar runt i en pågående utredning, oavsett hur oskyldigt det än verkar. Det måste du väl ändå förstå?”

Det helvetiska var just att hon förstod. Och ändå var hon tvungen att göra ett sista försök. ”Jag skulle se det som en personlig tjänst.”

”Ja, det skulle du nog,” sa Clarence, aningen nedlåtande. ”Men svaret förblir nej, agent Wise. Nu får du ursäkta, jag är på väg till rättssalen för att tala med en av de där sörjande änkorna jag nämnde. Jag är ledsen att jag inte kunde hjälpa dig.”

Han lade på utan att säga hejdå. Kate blev lämnad utan mycket annat att göra än att stirra på den långsamt skiftande solljusrutan på trägolvet. Hon övervägde sitt nästa steg och noterade för sig själv det kommissarie Greene hade sagt om att vara på väg in i rättssalen. Kate antog att det smarta vore att ta hans vägran som sitt nederlag. Men hans vägran förstärkte bara hennes lust att gräva djupare och starkare.

De sa ju alltid att jag hade en envis sida till mig som agent, tänkte hon då hon ställde sig upp från skrivbordsstolen, Det är

skönt att se att vissa saker aldrig ändras.

En halvtimme senare parkerade Kate sin bil i garaget intill tredje distriktets polisstation. Med tanke på var mordet på Julie Meade—eller Julie Hicks, som hon hette som gift—hade inträffat, visste Kate att detta skulle vara den bästa källan för information. Det enda problemet var att förutom kommissarie Greene kände hon egentligen ingen på den avdelningen, särskilt inte nere i tredje distriktet.

Hon såg till att gå in med självsäkerhet. En observant polisman skulle lägga märke till ett antal saker: först och främst hade hon inte något tjänstevapen fastspänd på höften. Hon hade tillstånd att bära dolt vapen men med tanke på vad hon hade på lur tänkte Kate att det förmodligen bara skulle skapa fler problem än det löste att bli påkommen att vara det minsta lilla oärlig.

Och oärlighet var något som hon absolut inte hade råd med. Pensionerad eller ej, hennes rykte stod på spel—ett rykte hon hade kämpat för med näbbar och klor. Det gällde att ta det försiktigt de kommande minuterna, men hon välkomnade detta. Hon hade inte känt sig så här ängslig under hela sitt år som pensionerad.

Hon stegade in i receptionen, ett väl upplyst rum som separerades från ett mindre rum i mitten av en skiljevägg i glas. En kvinna klädd i uniform satt bakom receptionsdisken och

stämplade i någon pärm. Hon såg upp på Kate när hon närmade sig, med ett ansikte som inte tycktes ha lett på flera dagar.

”Hur kan jag hjälpa dig?” frågade receptionisten.

”Jag är en pensionerad agent hos FBI och jag behöver kolla lite info om ett nyligen inträffat mord. Jag hoppades kunna få namnen på poliserna som har hand om fallet.”

”Har du ID?” frågade kvinnan.

Kate fiskade upp körkortet ur fickan och höll ut det genom hålet i glaset. Kvinnan betraktade det i så mycket som en sekund innan hon gav tillbaka det. ”Jag kommer behöva se ditt ID inom kåren.”

”Som jag sa, jag är pensionerad.”

”Jaha, och vem skickade hit dig? Jag kommer behöva deras namn och kontaktinformation och sedan får de fylla i en begäran för dig att ta del av informationen.”

”Jag hade faktiskt hoppats på att få skippa lagenligheterna.”

”Då kan jag inte hjälpa dig,” sa kvinnan.

Kate funderade på hur långt hon kunde dra ut på det. Om hon tryckte på för hårt skulle någon säkerligen meddela Clarence Greene, och då kunde hon få det hett om öronen. Hon frågade sig själv vilka andra vägar hon kunde ta. Den enda hon kunde komma på var ännu mer riskfylld än den hon försökte med nu.

Med ett suckande, ”Happ, tack ändå,” vände Kate på klacken och lämnade byggnaden. Hon skämdes en aning. Vad fan höll hon på med? Även om hon fortfarande bar på ID-kortet skulle det vara olagligt för polisen i Richmond att ge ut information utan

godkännande från hennes handledare i DC.

Det vore en underdrift att kalla det förödmjukande när Kate till slut vandrade tillbaka till sin bil med en så fullkomlig känsla — känslan av att vara en helt vanlig civilperson.

Men en civilperson som avskyr att ta ett nej.

Hon tog fram sin mobil och drog upp Deb Meades nummer. När Deb svarade lät hon fortfarande trött och frånvarande.

”Förlåt att jag stör, Deb,” sa Kate, ”Men har du namn eller adress till expojskvännen?”

Det visade sig att Deb hade både och.

KAPITEL FYRA

Kate hade inte kvar sitt ID-kort från byrån men hon hade den sista polisbrickan hon hade ägt. Den stod lutad mot spiseln ovanför öppenspisen i hennes hem, som en relik från en svunnen tid, inte mer värd än ett slitet fotografi. När hon kom hem från tredje distriktet gick hon direkt fram till öppenspisen och tog ned brickan. Hon funderade hårt och länge på om hon också skulle plocka på sig sitt sidovapen. Hon gav sin M1911 en längtande blick men beslutade sig för att lämna den där den låg i nattduksbordslådan. Att ta den med sig dit hon var på väg skulle vara ett recept för ytterliggare problem.

Hon tog däremot handklovarna som delade rum med några andra skatter från hennes karriär i en skokartong under sängen.

Utifall att.

Hon lämnade huset och begav sig mot adressen som Deb hade gett henne. Det var ett ställe i Shockoe Bottom, en tjugo minuters bilfärd från Kates hem. Hon var inte nervös under resans gång men hon kunde känna en viss ivrighet gro inuti henne. Hon visste att det var en dålig idé att göra det hon planerade men samtidigt kändes det bra att vara ute på jaktmarkerna igen—även om det var i hemlighet.

Så fort hon nått hem till Julie Hicks expojskvän, en ung man vid namn Brian Neilbolt, kom Kate att tänka på sin make. Han dök upp i hennes huvud då och då men ibland verkade han vilja stanna

en längre stund. Det gjorde han när hon svängde upp på den sista gatan. Hon kunde se honom skaka på huvudet i frustration.

Kate, du vet att du inte borde göra det här, tycktes han säga.

Hon flinade smalt. Ibland var saknaden efter honom så häftig, en passande kontrast till hur hon ibland kände att hon gått vidare efter hans bortgång lite väl snabbt.

Hon viftade bort spindelväven som minnena lämnat efter sig och parkerade bilen framför huset som Deb hade lett henne till. Det var ett ganska fint hus, delat i två olika lägenheter med varsina verandor. När hon klev ur bilen hörde hon genast att det var någon hemma; högljudda röster kom från huset.

Kate gick upp för den lilla ytterdörrstrappan och fick intrycket av att ha taget ett steg bakåt i tiden, närmare bestämt ett år tillbaka. Hon kände sig som en hemlig agent igen, trots den tomma platsen på höften där sidovapnet saknades. Fastän den känslan styrde henne framåt visste hon inte alls vad hon skulle säga efter att ha knackat på; hon var fortfarande bara en pensionerad agent.

Det fick inte stoppa henne. Hon knackade på dörren med samma fasad av auktoritet som hon hade haft för ett år sedan. Vid ljudet av den stökiga konversationen inomhus bestämde hon sig för att helt enkelt hålla sig till sanningen. Att ljuga i en situation som hon inte ens borde vara del av skulle göra saker och ting mycket värre, om hon blev påkommen.

Hon överraskades av mannen som öppnade dörren. Han var drygt hundranittio centimeter lång och minst sagt vältränad. Bara

axelbredden i sig avslöjade en utförlig gymrutin. Han kunde lätt misstas som professionell brottare. Det enda som bedrog fasaden var ilskan i hans ögon.

”Nå?” sa han. ”Vem är du?”

Där kom det—tillfället hon hade längtat efter så utomordentligt mycket. Hon visade honom sin bricka.

Hon hoppades att den skulle hålla vikten mot hennes presentation. ”Jag heter Kate Wise, jag är en pensionerad FBI-agent och jag hade hoppats att få prata med dig en liten stund.”

”Om vadå?” frågade han i kort och koncis ton.

”Är du Brian Neilbolt?” frågade Kate.

”Ja.”

”Så då är Julie Hicks din exflickvän, eller hur? Tidigare Julie Meade?”

”Men vad fan, det här igen? Hör nu här, polisen har redan dragit mig ur huset för utredning. Ska FBI hålla på nu i stället?”

”Oroa dig inte, jag är inte här för en utredning. Jag vill bara ställa några frågor.”

”Det låter som en utredning,” sa han. ”Oavsett så sa du ju att du är pensionerad. Då är jag ganska säker på att jag inte behöver göra nåt du säger.”

Hon låtsades bli sårad över hans ord och lät blicken vandra ifrån honom. Egentligen försökte hon bara se förbi hans massiva siluett på vad som kunde tänkas vara bakom honom. Hon såg en resväska och två ryggsäckar lutade mot väggen. Hon såg även ett pappersark liggande ovanpå resväskan. En stor logga avslöjade

att det var ett utskrivet kvitto från resebyrån Orbitz. Det verkade som att Brian Neilbolt tänkte lämna staden ett tag.

Kanske inte det bästa scenariot när ens exflickvän blivit mördad och man blir omedelbart intagen—och släppt—av polisen.

”Vart är du på väg?” frågade Kate.

”Det angår inte dig.”

”Vem pratade du med så högt i telefonen innan jag knackade på?”

”Återigen, det angår inte dig. Så om du ursäktar mig...”

Han tog tag i dörrhandtaget för att stänga men Kate stretade på. Hon tog ett steg framåt och använde foten som dörrstopp.

”Herr Neilbolt, jag ber bara om fem minuter av din tid.”

En våg av ursinne sköljde över hans ögon för att sedan spolas bort. Han sänkte huvudet och för ett ögonblick såg han ledsen ut. Ungefär lika ledsen som Kate hade sett paret Meades vara.

”Du sa att du är en pensionerad FBI-agent, eller hur?” frågade Neilbolt.

”Det stämmer,” bekräftade hon.

”Alltså inte anställd,” sa han. ”Då kan du dra åt helvete.”

Hon stod stadigt kvar för att visa att hon inte tänkte dra någonstans.

”Jag sa dra för i helvete bort från mitt hus!”

Han nickade och sträckte sig ut för att putta henne. Hon kände kraften i hans händer när de slog i hennes axlar och agerade så fort hon kunde. Hon blev genast imponerad av sina egna reflexer,

hur de vaknade till liv tillsammans med muskelminnet.

När hon föll bakåt grabbade hon tag i Neilbolts högerarm med båda sina egna. Samtidigt sköt hon ut ett knä bakåt för att bromsa sitt fall. Hon gjorde sedan sitt bästa försök att höftkasta honom men hans vikt var alldeles för mycket för henne. När han insåg vad hon försökte göra kastade han en våldsam armbåge i hennes revben.

Andan slets ur henne men eftersom han hade slängt ut armbågen hade han tappat fästet. Hon försökte återigen med höftkastningen—och denna gång fungerade det. Men då hon hade satsat all sin styrka på den manövern, fungerade den lite för bra.

Neilbolt flög från verandan och landade i slutet av trappan. Han vrålade av smärta och försökte direkt ta sig upp på fötterna igen. Han såg upp på henne som i ett försök att förstå vad som just hänt. Driven av raseri och chock stapplade han uppför trappan mot henne, uppenbart omtöcknad.

Hon lurade honom med ett högerknä mot hans ansikte när han närmade sig toppen av trappstegen. När han drog sig åt sidan för att undvika attacken, fångade hon hans huvud och tvingade det återigen mot knät. Hon slog hans huvud ned i verandans trägolv medan han fäktade med armar och ben i ett desperat försök att få fäste på nytt. Kate var snabb att rycka handklovarna ur sin innerficka och spänna dem över hans handleder med en smidighet som bara trettio års erfarenhet kunde ligga bakom.

Hon backade ett steg och såg ned på Brian Neilbolt. Han

stretade inte emot handklovarna. Han såg mest yrvaken ut, insåg hon.

Kates hand sökte mobilen för att ringa polisen och hon insåg hur skakig den var. Hon var uppjagad av adrenalinet som forsade genom henne. Och hon insåg att hennes läppar var dragna i ett leende.

Gud, vad jag har saknat det här.

Slaget mot hennes revben värkte något djävulskt—mycket mer än det hade gjort för fem eller sex år sedan, utan tvekan. Och inte brukade väl lederna och knäna göra så här ont efter ett litet bråk?

Hon lät sig själv njuta av det hon gjort en stund innan hon ringde polisen. Under tiden hon hade dem på luren förblev Brian Neilbolt lika groggig vid hennes fötter. Kanske undrade han hur en tjugo år äldre dam hade lyckats spöa honom så lätt.

KAPITEL FEM

Helt ärligt hade Kate förväntat sig bakslag för det hon hade gjort men ingenting i så hög grad som det hon upplevde när hon återvände till polisstationen. Hon visste att något var på gång när hon möttes av alla sneglande poliser som svepte förbi henne på väg mot sina respektive ärenden. Vissa blickar tydde på beundran medan andra var som spott i ansiktet.

Kate lät deras hånfulla blickar rinna av henne som vatten på en gås. Hon var för trött från konfrontationen på Neilbolts veranda för att bry sig.

Efter att ha väntat några minuter vid receptionen kom till slut en till synes nervös polisman fram till henne. ”Du är agent Wise, inte sant?” sa han.

”Ja, det är jag.”

Något i hans ögon sa att han kände igen henne. Det var något hon var van vid från den tid då polismän och agenter som tidigare bara hört talas om henne, mötte henne för första gången. Hon hade saknat den blicken.

”Polischefen vill prata med dig.”

Hon var ärligt talat chockad. Hon hade förväntat sig att få tala med Clarence Greene, eller någon annan i samma stil. Visst var hon tuff på telefonen men hon var väl medveten om att hennes övertalningsförmåga var dubbelt så effektiv ansikte mot ansikte. Polischef Randall Budd var dock en man som inte uppskattade

något sorts trams. Kate hade bara träffat honom en gång, för några år sedan. Hon mindes knappt hur eller när det var men intrycket av Budd lämnade henne aldrig; han var viljestark och strikt professionell.

Trots detta ville inte Kate verka skrämmd eller nervös. Så hon ställde sig upp och följde med polismannen från väntsalen ut i tjuvfäktningsringen. De passerade ett flertal skrivbord från vilka de anställda gav henne osäkra sneglingar och nådde sedan en korridor. I mitten av korridoren befann sig polischefens kontor. Dörren stod öppen som om han hade väntat på henne länge.

Polismannen hade ingenting mer att säga henne; när han hade gjort sitt jobb och fört henne till Budds dörr vände han tvärt om och försvann. Kate kikade in i kontoret och såg Budds hand vinka in henne.

”Kom in, du,” sa han. ”Jag ska vara ärlig. Jag är inte så nöjd med var du håller på med men jag bits inte. Stänger du dörren efter dig?”

Kate steg på och stängde dörren som han bett om. Sedan drog hon ut en av de tre stolarna som stod mittemot Budds skrivbord och satte sig. Skrivbordet bar fler personliga än jobbrelaterade dekorationer: foton av hans familj, en signerad baseboll, en kaffemugg med personligt tryck och en sentimentalt inramad gevärskula.

”Låt mig börja med att säga att jag är väl medveten om dina meriter,” sa Budd. ”Mer än hundra arresteringar under hela din karriär. Bäst i klassen på akademien. Guld- och silvervinster i åtta

kickboxningsturneringar på rad och detta utöver din basträning där du också sparkade röv. Ditt namn började cirkulera när man fattade att det var du som styrde saker och ting och jag kan säga det, att de flesta personer här i Virginias statliga polisdepartement respekterar skiten ur dig, alltså.”

”Men?” sa Kate. Det var inget försök att vara rolig men hon ville att han skulle förstå att hon inte hade problem att få skäll... även när hon inte kände sig förtjänt av det.

”Men trots allt det där har du ingen rätt att gå runt och misshandla folk för att du tror att de är inblandade i mordet på en av dina vänners döttrar.”

”Jag besökte honom inte med avsikten att klå upp honom,” sa Kate, ”Jag besökte honom för att ställa några frågor. När han blev hotfull så försvarade jag mig.”

”Han vittnade om att du slängde ned honom för trapporna och drämde hans huvud mot verandan.”

”Jag kan inte beskyllas för att jag är starkare än honom,” sa hon.

Budd såg över henne noggrant. ”Jag kan inte avgöra om du försöker vara rolig, inte kan ta det här på allvar, eller bara alltid har en attityd.”

”Budd, snälla, jag förstår din position och hur en pensionerad femtiofemåring som klår upp någon som nyss frågats ut av dina män och blivit släppt kan ge dig migrän men... snälla, försök förstå. Jag besökte bara Brian Neilbolt för att min vän bad mig. Och ärligt talat, ju mer jag fick reda på om honom, desto

viktigare blev det att jag träffade honom.”

”Så du tog för givet att mina män inte utförde sina jobb?”
frågade Budd.

”Det sa jag inte.”

Budd himlade med ögonen och suckade. ”Okej, jag försöker inte käbbla. Ärligt, jag skulle älska att veta att när du lämnar mitt kontor om några minuter så är hela grejen överstökad. Men du måste förstå att du har gått över gränsen och att om du gör något liknande igen så kan jag till och med behöva arresterar dig.”

Det fanns många saker Kate hade velat säga till sitt försvar men hon tänkte att om Budd kunde komprimera alla sina argument på det där viset, kunde även hon det. Det var helt i hans makt att slå med ordförandeklubban om han ville, därför hon behövde vara så hövlig hon bara kunde.

”Jag förstår,” svarade hon.

Budd tycktes överväga något för ett ögonblick innan han låste händerna över skrivbordet, som i ett försök att stadga sig själv. ”Och bara så du vet, vi är helt säkra på att Brian Neilbolt inte dödade Julie Hicks. Vi har honom på band från säkerhetskameror utanför en pub, samma natt som hon dödades. Han gick in runt tio och kom inte ut förrän vid midnatt. Och vi har även en SMS-konversation mellan honom och någon brud han höll på med, mellan ett och tre på natten. Allt klickar. Han är inte gärningsmannen.”

”Han hade sina väskor packade,” påpekade Kate, ”Som om han hade bråttom att ta sig ifrån stan.”

”I SMS:en diskuterar han och hans brud att åka till Atlantic City tillsammans. De skulle ha åkt nu i eftermiddag.”

”Jaså,” nickade Kate. Hon skämdes inte precis, men hon började ångra hur aggressivt hon hade betett sig på Neilbolts veranda.

”En sak till,” sa Budd, ”Och återigen måste du se det från mitt perspektiv. Jag hade inget val än att kontakta din före detta handledare hos FBI. Det är enligt protokoll. Det förstår du nog.”

Hon förstod sannerligen. Men hon hade inte tänkt på det. En gnagande irritation började växa i magen på henne.

”Jo, jag vet,” sa hon.

”Jag pratade med vice polisdirektör Duran. Han var inte glad. Han ville tala med dig.”

Kate himlade med ögonen och nickade. ”Visst. Jag ringer upp honom och säger att det är enligt dina instruktioner.”

”Nej, du förstår inte,” sa Budd. ”De vill att du kommer till DC.”

Och där växte hennes irritation till något hon inte hade upplevt på länge: riktig oro.

KAPITEL SEX

Efter sitt möte med polischef Budd ringde Kate upp sina före detta handledare för att försäkra dem om att hon hade mottagit deras förfrågan om att få henne till DC. Hon erbjöds ingen vidare information via telefon och fick heller inte prata med någon som satt på någon riktig makt, utan lämnade i stället några smått otrevliga hälsningar genom två stackars sekreterare. Det hjälpte henne i alla fall att släppa ut en del av stressen hon bar på.

Hon lämnade Richmond morgonen därpå när klockan hade slagit åtta. Märkvärdigt nog fann hon mer iver än nervositet i sig. Det gick kanske att likna med en student som återbesöker sitt gamla universitetscampus efter tillräckligt lång tid på annan ort. Hon hade saknat byrån något enormt under det senaste året och såg fram emot att vara tillbaka i den välkända omgivningen... även om det var för att bli uppläxad.

Hon distraherade sig själv genom att lyssna på någon obskyr podcast om film—en rekommendation från hennes dotter. Fem minuter in i poddens första avsnitt hade berättarrösten blivit till ett sus i bakgrunden av hennes reflekterande. De senaste åren passerade revy framför hennes ögon. För det mesta var hon inte en sentimental person men, av någon anledning som hon aldrig hade förstått sig på, hade hon en tendens att bli nostalgisk och begrundande när helst hon satt i förarsätet.

Så i stället för att lyssna på podden tänkte hon på sin dotter—

sin gravida dotter, vars förlossningsdatum låg endast fem veckor fram i tiden. Det var en liten flicka som var på väg; Michelle, skulle hon heta. Barnets pappa var en hyfsad man men han hade aldrig, enligt Kates bedömning, varit bra nog för Melissa Wise. Melissa, som Kate hade kallat för Lissa sedan hon börjat krypa på alla fyra, bodde i Chesterfield, ett område som officiellt tillhörde Richmond men som ansågs avskilt av invånarna. Kate hade aldrig berättat för Melissa att det var därför hon flyttade tillbaka till Richmond. Inte bara för hennes anknytningar till staden från collegetiden, utan för att det var där hennes familj var —det var där hennes första barnbarn skulle bo.

Ett barnbarn, spekulerade Kate ofta. Hur blev Melissa så gammal? Fan, hur blev jag så gammal?

Och när hennes tankar fokuserade på Melissa och ofödda lilla Michelle, rörde de sig snart även till Kates avlidne man. Han hade blivit mördad för sex år sedan, skjuten i bakhuvudet under sin kvällspromenad med hunden. Hans plånbok och telefon blev stulna och hon blev kallad att identifiera kroppen mindre än två timmar efter att han hade lämnat huset med deras hund.

Det hela var fortfarande ett öppet sår men för det mesta kunde hon dölja det. När hon tog pension hade hon gjort det med bara åtta månader kvar till den officiella pensionsåldern. Men hon hade varit fullständigt inkapabel att ägna sin tid, sin uppmärksamhet och sin fokus på jobbet, efter att ha spritt Michaels aska över en övergiven gammal basebollplan i närheten av hans barndomshem i Falls Church.

Kanske var det därför hon hade spenderat det senaste året deprimerad över att lämna jobbet. Hon hade trots allt haft fler månader hos byrån än hon i slutändan utnyttjat. Vad hade de där sista månaderna kunnat erbjuda? Vad mer kunde hon ha gjort av sin karriär?

Hon hade alltid funderat över dessa saker men aldrig gått långt nog att faktiskt känna ånger. Michael förtjänade de där månaderna av hennes totala uppmärksamhet. Han förtjänade mer men hon visste att till och med efter döden skulle han inte förvänta sig att hon orkade vara utan jobb särskilt länge. Han skulle ha förstått att det krävdes stor ansträngning från henne att nå den punkt där hon kunde sörja på riktigt—och den ansträngningen innebar att jobba för byrån så länge som hennes kropp orkade efter hans död.

Det var en lättnad att inse att ju närmare hon kom DC desto mindre kände hon att hon på något vis förrådde Michael. Hon trodde inte att döden var det sanna slutet. Vare sig det innebar en himmel eller återfödelse visste hon inte men hon var okej med att inte veta. Hon visste att oavsett var Michael befann sig, skulle han vara lycklig av att veta att hon var på väg tillbaka till DC—även om det var för en utskällning.

Förmodligen fick han sig ett gott skratt på hennes bekostnad.

Det fick Kate att le, trots alltihop. Hon stängde av radion och fokuserade på vägen som sträckte ut sig framför henne, sina tankar; och även om hon hade klantat till det för sig själv, verkade livet förbli ett naturligt kretslopp.

Hon fick ingen våg av känslor över sig när hon klev över tröskeln till FBI-högkvarterets stora lobby. Hon kände snarare hur påtagligt hon inte hörde hemma där—som en kvinna som besöker sin gamla högstadieskola för att finna att korridorerna numera gjorde henne mer sorgsen än nostalgisk.

Känslan av bekantskap fanns dock fortfarande där och den hjälpte. Hon tyckte sig vara malplacerad men kände samtidigt hur kort tid hon faktiskt varit borta. Hon gick genom lobbyn, gav sitt namn till receptionisten och begav sig mot hissarna som om hon varit här senast förra veckan. Till och med det lilla utrymmet i hissen tycktes trösta henne då den förde henne upp till chefsassistentens kontor.

När hon klev ut på våningen där Durans kontor låg möttes hon först av ett väntrum och, inuti det, samma kvinna bakom receptionsdisken som hade suttit där för ett år sedan. Kate hade aldrig varit särskilt nära med henne men kvinnan flög ändå upp ur sin stol för att ge henne en kram.

”Kate! Vad roligt att se dig!”

Tack och lov dök receptionistens namn upp i hennes huvud just i rätt ögonblick. ”Detsamma, Dana,” sa Kate.

”Jag trodde inte att du skulle klara dig som pensionerad,” skämtade Dana.

”Ja du, det är rätt så dötrist.”

”Gå in du bara,” sa Dana. ”Han sitter och väntar på dig.”

Kate knackade på den stängda kontorsdörren. Till och med

det buttra låtet hon fick till svar från andra sidan dörren hjälpte henne att slappna av.

”Det är öppet,” ropade vice polisdirektör Vince Duran.

Hon öppnade och steg på, fullt beredd att mötas av Duran—inte lika beredd på hennes före detta arbetspartner, Logan Nash, som log åt henne och reste sig från en av stolarna framför Durans skrivbord.

Durans blick föll åt sidan för att låta återföreningen ske i någorlunda avskildhet. Kate och Logan Nash mötte varandra i en vänskaplig kram vid de två gäststolarna. Hon hade arbetat med Logan under de sista åtta åren av hennes karriär. Han var tio år yngre men på god väg att väva ihop sin egen fartfyllda karriär då hon hade stuckit.

”Vad kul att se dig igen, Kate,” sa han intill hennes öra innan de släppte kramen.

”Dig med,” sa hon. Hennes hjärta svällde och långsamt, nästan retsamt, sänktes insikten över henne, att oavsett hur hon såg på saken, hade hon saknat den här delen av hennes liv smärtsamt mycket.

När de lutade sig ifrån varandra igen blev det plötsligt stelt att sitta där framför Duran. Under sin tid tillsammans som kollegor hade de suttit här många gånger men aldrig med avsikt att bli tillrättavisade.

Vince Duran tog ett djupt andetag och suckade ut det. Kate kunde ännu inte avgöra exakt hur upprörd han var.

”Vi ska inte tassa på tå runt ämnet,” sa han. ”Kate, du vet

varför du är här. Och har jag försäkrat polischef Budd om att jag tänker hantera situationen så effektivt som möjligt. Han verkade okej med det och jag är rätt säker på att hela det här stöket med dig som slungar misstänkta över verandor kan sopas under mattan. Det jag skulle vilja veta är hur det ens kom sig att du var hemma hos honom från första början.”

Hon visste att den sortens barska konversation hon hade förväntat sig inte skulle ta plats. Duran var mer best än man; runt hundratio kilo ren och skär muskelmassa. Han hade varit en sväng till Afghanistan i sina unga år och fastän Kate aldrig fått reda på exakt vad han hade upplevt där fanns det tillräckligt med rykten som cirkulerade. Idag verkade han dock vara på gott humör. Hon undrade om det hade att göra med att han inte längre talade till någon som han var ansvarig över. Situationen kändes mer som två vänner som uppdaterade varandra om livet.

Detta gjorde det enkelt att berätta om mordet på Julie Hicks. Hon gick igenom hur hon hade talat med paret Meade när hon besökte deras hem och hur de hade mått. Hur de hade betett sig. Hon återberättade även scenen som utspelat sig vid Neilbolts ytterdörr och förklarade hur hon hade försvarat sig, för att sedan kanske ta det steget för långt.

Då och då drog hon ett skratt ur Logan. Duran, däremot, förblev nästan helt uttryckslös. När hon vad klar inväntade hon hans reaktion och förvånades när den bara var ett ryck på axlarna.

”Alltså... som jag förstår det,” sa Duran, ”är det inget problem. Visst, du kanske satte näsan i blöt men den där mannen

hade ingen rätt att lägga händerna på dig—särskilt inte efter att du förklarat att du var en före detta FBI-agent. Det var ju bara dumt av honom. Det enda jag reagerar på är att du satte handbojor på honom.”

”Som sagt... Jag kanske gick lite över styr.”

”Du?” utbrast Logan i falsk förvåning. ”Nä!”

”Hur mycket vet du om fallet?” frågade Duran.

”Bara att hon mördades i sitt hem medan hennes man var borta på affärsresa. Expojkvännen var huvudmisstänkt men polisen avfärdade det spåret ganska snabbt. Jag fick senare reda på att han hade ett vattentätt alibi.”

”Ingenting annat?” sa Duran.

”Inte som jag vet om.”

Duran nickade och fick fram ett vänligt leende. ”Så förutom att kasta ut män från sina hus, hur har du haft det som pensionerad?”

”För jävligt,” erkände hon. ”Det var trevligt de första veckorna men det blir trist snabbt. Jag saknar mitt jobb. Jag har läst sjukligt många deckare. Och jag ser på alldeles för många kriminalåpor på Biography Channel.”

”Du skulle förvånas av hur många agenter som hör av sig efter bara sex till tolv månaders pension. En del bönar och ber att få komma tillbaka till nåt slags arbete. Vad som helst. Till och med att sortera sketna transkriberingar av dold-mikrofon-inspelningar.”

Kate sa ingenting men nickade för att indikera att hon kunde

relatera.

”Men du ringde inte,” sa Duran. ”Om jag ska vara ärlig hade jag förväntat mig att du skulle det. Jag trodde inte att du kunde släppa det så enkelt. Den här lilla incidenten tyder på att jag hade rätt.”

”Med all respekt,” sa Kate, ”kallade du hit mig för att slå mig på fingrarna eller trycka det i ansiktet på mig att jag inte kan växa ur mitt gamla jobb?”

”Ingetdera,” sa Duran. ”Jag gick igenom dina filer igår efter att jag fick samtalet från Richmond. Jag lade märke till att du hade varit vittne i ett rättsfall om villkorlig frigivning. Stämmer det?”

”Ja, det gör det. Det var Muellerfallet. Dubbelmord.”

”Är det första gången du har blivit kontaktad av oss sedan du gick i pension?”

”Nej,” sa hon, säker på att han redan visste svaret. ”Någon assistent ringde mig ungefär två månader efter att jag slutat för att fråga om ett ouppklarat brott som jag jobbade på 2005. Och killarna på registeravdelningen har hört av sig några gånger angående metodiken på några äldre fall också.”

Duran nickade igen och lutade sig tillbaka i sin stol. ”Du bör också veta att en del handledare på akademien använder dina tidigare fall som exempel i kursuppgifterna. Du har verkligen gjort ett intryck här hos oss, agent Wise. Och, ärligt talat, jag hoppades att du skulle vara en av dem som ringde upp för att se om hon kunde hjälpa till trots sin pensionering.”

”Så du vill att jag ska börja hjälpa till med några fall då, eller?” frågade Kate. Hon gjorde sitt absolut bästa för att hålla den hoppfulla tonen ur rösten.

”Tja, riktigt så simpelt är det inte. Vi tänkte kanske sätta en eller två agenter med fina meriter på våra cold cases. Dock inget långsiktigt eller på heltid. Och, ja, när vi diskuterade ropade i stort sett alla ut ditt namn i kör. Men innan du blir helt till dig, var medveten om att det inte är något som sätter igång nu med en gång. Vi ser gärna att du slappnar av ett tag först. Ta lite semester. Riktig semester.”

”Det kan jag göra,” sa Kate. ”Tack så mycket.”

”Tacka mig inte än,” sa Duran. ”Det kan handla om några månader. Och tyvärr kommer jag att behöva ta tillbaka mitt erbjudande om du åker hem och slår ned en massa män i deras egna hem.”

”Jag ska nog kunna hålla mig i skinnet,” sa Kate.

Återigen gav Logan ifrån sig ett litet skratt bredvid henne.

Duran såg underhållen ut han också när han reste på sig.

”Om du nu verkligen ska hjälpa till kommer vi tyvärr behöva börja med något mindre roligt.”

Kate antog att det var prat om pappersarbete och frågade, ”Formulär? Dokument?”

”Nej nej, inget sånt,” sa Duran. ”Jag har schemalagt ett möte för att få igång det hela. Jag tänkte att det var det bästa sättet att hålla alla inblandade parter uppdaterade.”

”Ah, jag hatar möten.”

”Åh jo, det vet jag,” sa Duran. ”Jag minns det. Men, du... vad finns det annars för bättre sätt att välkomna dig tillbaka?”

Logan skrockade där han satt och reste sig från stolen han också. Kate gjorde detsamma och hon och Logan följde Duran ut ur kontoret. För Kate var det hela kusligt bekant.

Det visade sig vara ett inte allt för farligt möte. Det var endast tre övriga personer i det lilla konferensrummet i slutet av korridoren. Två av dem var agenter, en man och en kvinna. Så vitt Kate visste hade hon inte mött någon av dem tidigare. Den tredje personen var en man som hon tyckte sig känna igen; hon var nästan helt säker på att hans efternamn var Dunn. När Duran stängde dörren efter dem, ställde sig en av agenterna upp och sträckte ut handen.

”Agent Wise, det är en ära att få träffa dig,” sa han.

Hon skakade hans hand—inte helt bekväm i situationen—och agenten verkade inse att han hade gjort ett spektakel av det hela.

”Förlåt,” sa han under andan och satte sig snabbt ned igen.

”Det gör ingenting, agent Rose,” sa Duran och satte sig vid bordets ände. ”Du är inte den första som blir golvad av den nästintill legendariska agent Kate Wises närvaro.” Hans ord yttrades med sarkasm genom ett smalt leende åt Kates håll.

Mannen som hon trodde hette Dunn stod ut från de andra två—de var uppenbart yngre än honom. Han var nog någon slags handläggare; det syntes på hans stoiska uppsyn och finstrukna kostym.

”Agent Wise,” sa Duran, ”dessa två agenter är Rose och DeMarco. De har varit partners under de senaste sju månaderna men bara för att chefsassistent Dunn och jag har haft problem att hitta en bra placering åt dem. De har båda sina unika styrkor. Och om du väljer att ta på dig fallet i Richmond kommer du förmodligen att bli tilldelad en av dem som partner.”

Agent Rose såg fortfarande generad ut men vägrade bryta sin koncentration. Kate kunde inte minnas sist hon mötte någon som blev så synligt påverkad av att träffa henne. Det måste ha varit under hennes näst sista år när någon från Quantico hamnade i labbet med henne en dag.

Man lärde sig om ödmjukhet men det var samtidigt avskräckande.

”Jag borde tillägga,” sa chefsassistent Dunn, ”att vice polisdirektör Duran och jag är de som har kämpat för det här programmet för att få in pensionerade agenter. Jag vet inte om han har sagt det än men ditt namn var det första som dök upp.”

”Jo,” samtyckte Duran. ”Naturligtvis skulle vi uppskatta det om du kunde hålla lite låg profil med det här för tillfället. Och, givetvis, att du gör ett fantastiskt jobb.”

”Jag ska försöka mitt bästa,” sa Kate. Hon började förstå att det hela kom till priset av förväntningarnas press. Men det gjorde henne inte särskilt mycket. Trots allt fungerade hon bättre under lite stress.

”Underbart,” sa Duran. ”Till att börja med, skulle du vilja gå igenom fallet som du förstått det?”

Kate nickade och klev omedelbart tillbaka in i rollen hon alltid hade haft. Det var som om det inte hade gått en enda dag, ännu mindre ett helt år. Medan hon gav sitt sammandrag om vad som pågick i Richmond och hur hon hade blivit inblandad höll Rose och DeMarco ständig ögonkontakt med henne. Kanske för att klura ut hur de bäst skulle jobba med henne.

Hon lät det inte distrahera henne. Då hon tog dem igenom fallets detaljer kände hon hur de åkte bakåt i tiden.

Det var överlägset den nutid hon precis hade levt.

KAPITEL SJU

Tre timmar senare satt Kate tillsammans med Logan under ett tälttak vid ett av borden på en italiensk uteservering. Logan mumsade i sig en köttbullemacka medan Kate njöt av pastasallad och ett glas vitt vin. Hon drack sällan—och nästan aldrig tidigare än fem på eftermiddagen—men detta var ett särskilt tillfälle. Blotta tanken av att snart få bli aktiv inom byrån igen var något som behövde firas, enligt henne.

”Så vilka slags fall håller du på med nu?” frågade Kate.

”Såna som skulle tråka ut dig, säkert,” sa Logan. Ändå visste hon att han skulle berätta; han berättade för att han älskade sitt jobb lika mycket som hon gjorde.

”Vi försöker ta ner några bedragare som mixtrar med bankomater, för det mesta. Sedan har jag typ ett partnerskap med några andra agenter på ett fall som verkar kunna grunda sig i en liten prostitutionsring i Georgetown... men det är allt.”

”Jäklar,” sa Kate.

”Sa ju det. Tråkigt.”

”Så långt ifrån de cold cases Duran nämnde? Vad vet du ens om dem? Hur länge har de spånat på sitt lilla sidoprojekt?”

”Ett tag, antar jag. Jag blev bara varse för två veckor sedan. Duran och några andra bakom-stängda-dörrar-typer frågade om några fall vi hade jobbat på som aldrig blev uppklarade. De undrade inte om metodik eller något sånt, bara detaljer och

arkivplacering.”

”Och de sa inte varför?”

”Nepp. Och...vänta, varför låter du misstänksam? Jag som trodde du skulle glädjas över möjligheten.”

”Jo då, jag tänker låta mig glädjas så småningom... Men jag blir fundersam om det finns ett specifikt cold case de är extra intresserade av. Något måste ju ha satt igång deras plötsliga intresse i oupplösta fall. Jag tvivlar starkt på att det bara är ett sätt för Duran att få tillbaka mig.”

”Jag vet inte,” sa Logan, ”Du skulle förvånas över hur mycket folk har saknat dig. En del av de nyare agenterna pratar om dig som om du vore en mytologisk figur.”

Hon ignorerade komplimangen, fast i sitt tankespår. ”Och varför skulle han kalla in mig bara för att skicka tillbaka mig med uppmaningen att jag ska ta ledigt ett tag till innan vi börjar? Det får mig att undra. Vad nu den egentliga anledningen bakom det hela är, är den riktigt uttänkt än?”

”Tja, du vet,” sa Logan, ”Med tanke på hur mycket du överanalyserar hela grejen har han kanske rätt. Slappna av, Kate. Som han sa... det finns tonvis med pensionerade agenter som skulle dö för den här chansen. Så, ja, åk hem igen. Koppla av. Gör absolut ingenting.”

”Du känner mig tillräckligt väl för att veta att jag inte fungerar så,” sa hon. Hon drack en klunk vin och övervägde om han kanske ändå hade rätt. Kanske skulle hon bara njuta av det faktum att hon skulle få sin come-back. Tja, på sätt och vis.

”Så att ta pension ändrade inte på det, eller?” frågade Logan.

”Nej. Det har snarare förvärrat det. Jag verkar inte kunna sitta still. Det kliar i fingrarna. Korsord och stickning räcker inte för mig. Kanske vet Duran längst inne att jag är för ung för att släppas ut på bete.”

”Jo, men gräset där ute är ganska grönt och saftigt.”

”Och det är koskit överallt.”

Logan suckade och tryckte i sig den sista tuggan av hans macka. ”Okej,” sa han. ”Vissa av oss måste tillbaka till jobbet.”

”Lågt,” sa hon och hällde i sig det sista av vinet.

”Så vad ska du göra?” sa han. ”Dra hem igen?”

Helt ärligt visste hon inte säkert än. En del av henne ville stanna i DC bara för att. Hon kunde kanske shoppa lite eller söka sig till sina favoritställen i gallerian och bara sätta sig ned och reflektera. Det var en perfekt dag för den sortens aktivitet.

Men samtidigt ville hon hem. Hon hade inte haft någon tur med Brian Neilbolt men faktum var att någon hade mördat Julie Meade. Och än så länge verkade polisen handfallen.

”Jag vet inte riktigt,” sa hon. ”Jag kanske hänger kvar en stund men jag åker nog hem innan kvällen.”

”Om du ändrar dig, slå en signal. Det var verkligen trevligt att träffa dig, Kate.”

De betalade notan och skildes åt med en snabb kram. Redan innan Kate hade åkt fastnade hennes tankar på en specifik punkt som tycktes ha dykt upp från ingenstans.

Julie blev mördad i hennes hem medan hennes make var

bortrest. Om det hade skett ett inbrott på något vis så har de inte nämnt det för mig. Varken polisen när de skällde ut mig eller Debbie och Jim. Om det hade skett ett inbrott... borde de ha nämnt det.

Det fick kugghjulen att snurra. Var gärningsmannen i huset för att han blev inbjuden? Eller för att han visste var extranyckeln låg?

Dessa frågor var droppen som fick bägaren att rinna över. När vinet hade gått igenom henne skulle hon omedelbart köra tillbaka till Richmond. Hon hade lovat Duran att hon inte skulle hamna i slagsmål med några fler.

Men hon hade inte sagt något om lite utredning.

Naturligtvis kom begravningen först. Hon skulle visa respekt, ge sitt beklagande och göra sitt bästa för att finnas där för Deb i morgon. Efter det skulle hon stiga in i sin gamla roll igen—möjligtvis med mer entusiasm än hon vågade erkänna.

KAPITEL ÅTTA

Eftermiddagen därpå befann sig Kate i den bakre raden bland sörjande vänner och släktingar som samlats tillsammans med familjen Meade på kyrkogården. Hon stod tillsammans med sitt lilla frukostgäng—Clarissa och Jane klädda i svart med ansikten som inte dolde deras upprivenhet—som hade hunnit ge Debbie sitt stöd tidigare under dagen. Debbie såg ut att ha ryckt upp sig lite sedan dagen hon bad Kate lägga sig i mordfallet. Hon grät öppet och släppte ut ett jämmer men hon var åtminstone psykiskt närvarande. Jim å andra sidan var en krossad man. En man som skulle återvända hem och maniskt grubbla över hur jävla orättvist livet kunde vara.

Kate kunde inte låta bli att tänka på sin egen dotter. Hon skulle behöva ringa Melissa efter ceremonin. Hon hade inte känt Julie Meade särskilt väl men baserat på konversationer hon haft med Debbie antog Kate att Julie hade varit runt samma ålder som Melissa, mer eller mindre.

Hon lyssnade på prästen som gick igenom de välbekanta bibelcitaten. Och medan hennes tankar var hos Debbie sträckte de sig även över frågan, hur kan detta ha skett? Hon hade inte frågat rakt ut om det fanns bevis för ett inbrott sedan hon kom tillbaka från DC men hon hade hållit öronen öppna. Varken Jane eller Clarissa hade nämnt något inbrott heller. Vilket var underligt då Clarissa tenderade att luska ut allt om alla, hon med

sin näsa för skvaller.

Kate såg på Debbie och Jim och lade märke till en lång man som stod bredvid Jim. Han såg relativt ung ut och käck på ett välvårdat vis. Hon puffade till Jane med armbågen och frågade: ”Den långe bredvid Jim. Är det Julies man?”

”Ja, Tyler heter han. De hade inte varit gifta länge. Mindre än ett år, tror jag.”

Det slog Kate att hennes lilla Breakfast Club inte kände varandra särskilt väl trots allt. Visst, de visste om varandras före detta jobb, deras favoritkaffe och de drömmar och förhoppningar de hade inför pensionen—djupare hade de aldrig gått. Det var underförstått mellan dem. De pratade inte om sina familjer; de höll konversationerna ytliga, roliga, underhållande.

Det var förstås inget fel med det men det gjorde att Kate visste väldigt lite om familjen Meade. Allt hon visste vad att Julie var deras enda barn... precis som Melissa var hennes enda barn. Trots att Kate och Melissa inte var så nära som de en gång var, sved ändå tanken på att förlora henne.

När ceremonin var över och folksamlingen började dela upp sig i härvor av kramar och stela handskakningar hängde Kate och hennes kaffegrupp på. Kate drog sig tillbaka dit en mindre grupp människor stod halvt gömda för att röka. Hon rökte inte (det var för henne en vidrig vana) men hon kunde uppskatta att hålla sig utom synhåll för ett ögonblick. Hon skannade folkhavet och fick syn på Tyler Hicks. Han samtalade med ett äldre par som båda lät tårarna rinna fritt. Tyler däremot verkade göra sitt bästa för

att hålla sina inne.

När det gamla paret hade gått gick Kate fram till honom. Tyler var redan på väg mot en medelålders kvinna och hennes två barn men Kate hann fram till honom först.

”Ursäkta,” sa hon och gled upp bredvid honom. ”Du är Tyler, eller hur?”

”Ja, det stämmer,” sa han. När han vände sig mot henne såg hon till slut allt elände målat på hans ansikte. Han var tömd, utmattad och allmänt ihålig. ”Känner jag dig?”

”För att vara ärlig, nej,” sa hon. ”Men jag är vän med Julies mamma. Jag heter Kate Wise.”

Igenkännande blixtrade till i hans ögon. Det fick honom att se vid liv ut, för bara en sekund. ”Jaha, jag har hört Debbie nämna dig. Du är polis eller nåt, va?”

”Nypensionerad men, ja, i stort sett.”

”Förlåt att hon skickade dig att ta reda på vad som hände med Julie. Jag kan tänka mig att det blev en stel situation.”

”Du behöver inte be om ursäkt,” sa Kate. ”Jag kan inte ens föreställa mig hur hon har haft det. Men lyssna... Jag ska göra det kort. Jag vill inte ta upp för mycket av din tid. Jag vet att Debbie ville att jag skulle kolla upp expojuvännan och fast jag inte har hunnit säga något till henne så vet jag att han är oskyldig.”

”Mrs. Wise, du behöver inte göra det här åt henne.”

”Jag vet,” sa hon. ”Men jag undrade om du kunde svara på några korta frågor.”

Han såg förolämpad ut men lyckades snabbt tygla det. Hans

ansiktsuttryck gick från nyfiken till ledsen och han frågade: ”Tror du att det finns frågor värda att ställa?”

”Kanske.”

”Då kan jag svara på några. Men fort, är du snäll.”

”Självklart. Jag undrade om du hade sett någonting i huset när du kom hem den kvällen, något som inte var som det brukade. Kanske något som inte kändes viktigt med tanke på vad som hände med Julie. Kanske något du tänkte att du skulle kolla upp senare när saker och ting lugnat ned sig.”

Han skakade långsamt på huvudet och kastade en blick till hålet i marken där hans fru skulle hissas ned inom den närmsta timmen. ”Inte vad jag kommer på.”

”Inte ens några tecken på inbrott?”

Han vände tillbaka blicken till Kate och något uppskrämt fladdrade till i den. ”Vet du, jag har funderat på det där jag med,” sa han. ”Alla dörrar var låsta när jag kom hem, dagen därpå. Jag ringde på dörrklockan eftersom mina nycklar låg i ena väskan och jag orkade inte gräva efter dem. Men Julie öppnade aldrig. Jag hade inte ens övervägt det förrän igår när jag skulle sova. Någon tog sig in smidigt, utan att behöva göra inbrott. Och låste efter sig. Någon visste hur man tar sig in. Men det går inte ihop.”

”Och varför inte?”

”För att säkerhetslarmet har en kod som bara jag, Julie och städerskan känner till. Vi ändrar den varannan månad.”

”Inga misstankar runt städerskan eller hennes familj?”

”Nja, hon är drygt sextio och vi känner inte ens hennes familj.

Polisen kikade på det men fann ingenting.”

”Och du då?” frågade Kate. ”Kan du komma på någon som möjligtvis skulle kunna ha gjort det?”

Han skakade på huvudet utan att ens tänka efter. ”Jag har spenderat varenda sekund sedan jag kom hem den dagen och hittade hennes kropp på att klura ut vem som skulle ha anledning att mörda henne—eller ens vara arg på henne. Jag kommer inte på någon.” Han stannade upp och gav henne ett skeptiskt uttryck. ”Du sa att du är pensionerad. Varför är du då intresserad i fallet?”

Hon gav det enda svaret som skulle antas acceptabelt. ”Jag vill bara göra vad jag kan för att hjälpa Debbie.”

Hon visste att sanningen var djupare än så. Och mer självvisk, dessutom.

För att, genom att beblanda mig i det här fallet—till och med bara en aning—får jag mer mening i livet än jag haft på ett helt år nu.

”Jag uppskattar din hjälp,” sa Tyler. ”Och om du behöver någonting mer från mig, säg bara till.”

”Jag gör så,” sa hon och klappade honom tafatt på ryggen för att sedan lämna honom ensam med sin sorg. Sanningen var att hon förmodligen aldrig skulle tala med honom igen. Hon hade varit FBI-agent länge nog att känna igen en oskyldig och hjärtekrossad man när hon såg honom. Hon skulle satsa allt hon ägde på att Tyler Hicks inte låg bakom sin frus mord. Hon kände sig elak nog för att ha tagit upp hans tid på sin frus begravning. Hon skulle hålla sig borta från honom från och med nu; om han

kunde hjälpa ännu mer fick han gå till polisen.

Hon återvände till sin bil och föll i led med den trötta trafiken som rörde sig bort från kyrkogården. Kate körde i tystnad tillbaka till sitt hus med tankar som susade fram och tillbaka mellan Melissa och hennes ofödda dotterdotter.

Hennes tankespår hejdades av mobilen som ringde. Skärmen visade ett nummer i stället för ett namn. Kate svarade misstänksamt, fortfarande uppskakad efter begravningen och alla tankar som den satt igång om hennes egen dotter.

”Kate Wise?” hördes en mansröst på andra änden.

”Ja, jag är Kate,” sa hon.

”Det är Randall Budd. Hur är läget?”

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.